

Camellia

นิทาน  
มิดัม  
หมอหญิง  
อย่างข้า  
จะยิ่งใหญ่  
ในไต้หวันให้ดู  
2

十九穀 สื่อจิวอี้ เซียน  
หมื่นชาวชอบกินมาการอง แผล  
RUNYA วาด

## บทที่ 41

### ปกป้อง

ฮวาเฮ่าเยว้กำจีหยกในมือแน่น “ท่านพ่อ...น้องสาวใกล้จะแต่งงานแล้ว หากท่านยังอยู่คงดีไม่น้อย แต่ท่านไม่ต้องห่วง ข้าจะปกป้องนาง และทำให้นางมีชีวิตที่สงบสุขตลอดไปเองขอรับ”

ฮวาซิงเหยียนกลับมาถึงห้องก็จัดสมุนไพรเตรียมหลอมโอสถฟื้นฟูโลหิตระดับสูงให้ฮวาเฮ่าเยว้ โอสถน้ำสีแดงสดนั้นไม่เพียงงดงามสะดุดตา แต่ยังส่งกลิ่นหอมละมุนลอยอบอวลไปทั่วทั้งห้อง

นางแบ่งโอสถน้ำนั้นออกเป็นห้าขวดเล็ก หากฮวาเฮ่าเยว้ดื่มหมด น่าจะทำให้จุดตันเถียนฟื้นฟูได้ไม่น้อย

“ท่านแอบดูอยู่ตั้งนานแล้วมิใช่หรือ มีธุระอะไรก็รีบบอกมาเถิด” ฮวาซิงเหยียนเซ็ดโต๊ะเสร็จก็จ้องมือตนที่ยังถือผ้าชุบน้ำไว้แน่น

ชายหน้ากากเงินเดินออกมาจากหลังฉากไม่ฉลุอย่างสง่างาม เขามองไปยังขวดโอสตทั้งห้าบนโต๊ะ “เหล่านี้คืออะไร”

“สำคัญด้วยหรือว่าเป็นสิ่งใด สิ่งที่คุณอยากรู้อย่างยิ่งกว่าก็คือเมื่อไหร่ท่านจะยอมบอกวิธีเปิดแหวนหยกข้าเสียที”

ฮวาซิงเหียนเปิดที่กันก่อนเดินเข้าไปยังห้องด้านในอย่างไม่รีบร้อน ชายหน้ากากเงินก็ก้าวตามเข้าไปเงียบๆ

สายตาของเขาจับจ้องเล็กน้อยแต่ก็กลับมาเป็นปกติอย่างรวดเร็ว “ไม่ต้องห่วง อีกไม่กี่วันเจ้าจะรู้เอง”

เขามองเส้นผมยาวสองสามเส้นบนโต๊ะเครื่องแป้งก็นึกย้อนถึงวันที่นางเก็บเส้นผมของจ้าวหลิงเฟิงไว้ ความรู้สึกอัดอั้นพลันพลุ่งพล่านขึ้นจนกำมือแน่นโดยไม่รู้ตัว

“อีกไม่กี่วันข้ารอได้อยู่แล้ว แต่วันนี้ท่านมาด้วยเรื่องใดกันแน่” ฮวาซิงเหียนถามเสียงเรียบ โดยไม่ทันเห็นแววเยียบเย็นที่ก่อตัวขึ้นในแววตาของเขา

“ไม่มี” เขาพูดเพียงสั้นๆ แล้วก็หายตัวไปทันที

ฮวาซิงเหียนสายหน้าเล็กน้อย พลังของชายผู้นี้ช่าง  
สูงล้ำจนจับต้องไม่ได้ ทั้งยังลึกลับจนชวนให้รู้สึกอันตราย หาก  
เป็นศัตรูกับเขาคงน่ากลัวไม่น้อย ฉะนั้นนางต้องเร่งฝึกฝน  
ให้มาก

ฮวาซิงเหียนรวบรวมสมาธิเพื่อฝึกพลัง การจะหลอมโอสถ  
ระดับสูงได้ ระดับพลังก็จำเป็นต้องสูงขึ้นด้วย

ฮวาซิงเหียนฝึกฝนตลอดคืน และด้วยความมุ่งมั่นเกินคาด  
พลังของนางจึงทะยานขึ้นถึงระดับหลอมปราณขั้นแปด

‘เจ้าว่าอะไรนะ...ทะลุขั้นอีกแล้วอย่างนั้นหรือ! เหลือเชื่อ  
จริง ๆ!’ จิตวิญญานแห่งคัมภีร์ถึงกับตกตะลึงจนพูดไม่ออก

หลังจากฝึกเสร็จ ฮวาซิงเหียนก็พักเพียงสี่ชั่วยาม

เช้าวันรุ่งขึ้น

เสี่ยวเหมยปลูกฮวาซิงเหียนพลาจ้งว่า จวนตระกูลนาง  
ส่งคนมาเชิญนางไปร่วมงานแต่งงานของนางจื่อโหลว

ฮวาซิงเหยียนหลีมไปเสียสนิท คาดไม่ถึงว่าเพียง  
พริบตาเดียวก็ถึงวันที่คุณหนูตระกูลฉางเข้าพิธีสมรสในวันที่หก  
เดือนหกเสียแล้ว

นางนั่งอยู่หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง คิดอยู่ในเมื่อเป็นวัน  
มงคลของผู้อื่น เช่นนั้นก็ควรจะแต่งตัวเสียหน่อย จึงนึกถึง  
ตนเองในศตวรรษที่ยี่สิบสามยามไปร่วมงานแต่งของเพื่อน  
อยู่หลายครั้ง ทุกครั้งที่เห็นเพื่อนมีความสุข นางก็พลอยยินดี  
ไปด้วย การได้สัมผัสความสุขของผู้อื่นเช่นนี้...นับว่าดีไม่น้อย

ฮวาซิงเหยียนมองใบหน้าซีดเหลืองของตนเองในกระจก  
แล้วยิ้มขึ้นอย่างจนปัญญา นับแต่ที่มาถึงที่นี่ นางยังไม่เคยดู  
หน้าตาของเจ้าของร่างอย่างละเอียดเลย ใบหน้านี้จัดว่าจมุกโด่ง  
คิ้วคม ทว่าผิวพรรณกลับ...

นางเดินไปยังห้องปรุงไอศถ หยิบขวดไอศถน้ำพื้นคีน  
ผิวพรรณขึ้นดื่ม ก่อนจะกลับมานั่งหน้าโต๊ะเครื่องแป้งอีกครั้ง  
แล้วเรียกเสี่ยวเหมยกับเซี่ยจู่ให้เข้ามาช่วยแต่งตัว ระหว่างกำลัง  
ครุ่นคิดว่าจะใส่ชุดใดจึงจะเหมาะสม พลันนึกขึ้นได้ว่าเมื่อคืน  
เสี่ยวเหมยบอกว่ามีชุดเพิ่งตัดเสร็จ จึงสั่งให้นางไปนำมา

เมื่อฮวาซิงเหยียนเห็นชุดตรงหน้า ก็รู้สึกได้ว่าหุหรางดงามนัก เกรงว่าราคาดังไม่ธรรมดา จึงคิดในใจว่ามารดาของนางช่างทุ่มเทกับตนเสียจริง

หลังจากเปลี่ยนชุดเรียบร้อยแล้ว เสี่ยวเหมยกับเซี่ยจู่ก็ช่วยกันแต่งหน้าทำผมให้คุณหนูของตน

เสี่ยวเหมยแต่งแต้มสีชมพูระเรื่อบนแก้มนวล จากนั้นเติมแต่งสีส้มคล้ายปะการังบนริมฝีปากบาง เซี่ยจู่เกล้ามวยผมไว้ด้านหลังเป็นช่อแล้วปล่อยผมลงอย่างเป็นธรรมชาติ ปอยผมบางส่วนทิ้งระย้อยตรงหัวไหล่อย่างอ่อนช้อย

เสี่ยวเหมยกับเซี่ยจู่มองคุณหนูอย่างตกตะลึง พวกนางจำแทบไม่ได้ พยายามคิดว่านี่คือคุณหนูของพวกนางจริงหรือ เมื่อแต่งตัวแล้วคุณหนูของพวกนางงดงามยิ่งนัก

ไม่เพียงแต่บ่าวรับใช้ที่มองฮวาซิงเหยียนอย่างตะลึงพริ้งเพริด แม้แต่ฮวาเฮ่าเยว่กับซู่ซือที่เห็นนางก็ถึงกับตะลึงงัน ลืมแม้กระทั่งสิ่งที่ตั้งใจจะพูด

โชคดีที่ฮวาเฮ่าเยว่ตั้งสติได้ก่อนจึงเอ่ยว่า “น้องสาว วันนี้เจ้า...ช่างงดงามจริงๆ”

ฮวาซิงเหยียนยิ้มบาง มองชูช็อก่อนเอ่ย “ท่านแม่ ท่านดู พี่ชายสี่เจ้าคะ แกล้งข้าอีกแล้ว”

ชูช็อกล่าวพลางยิ้มอย่างเอ็นดู “เฮ้เออร์พุตถูกแล้ว ลูกสาวของแม่คงงามที่สุด รีบออกเดินทางกันเถิด อย่าให้คลาด เวลาฤกษ์”

ฮวาซิงเหยียนไม่รั้งรออีกต่อไป พาเชยจุ่ม่งหน้าไปยัง จวนตระกูลจางทันที

ตามธรรมเนียมแต่งงานระหว่างตระกูลใหญ่กับราชวงศ์ พิธีตอนเที่ยงจะจัดที่จวนฝ่ายหญิง จากนั้นเมื่อถึงยามโพล้เพล้ ฝ่ายชายจึงจะมารับตัวเจ้าสาวเข้าวังเพื่อจัดงานเลี้ยงค่ำ ดังนั้น ขบวนเจ้าบ่าวต้องร่วมกินเลี้ยงกลางวันที่ยวนฝ่ายหญิงก่อน ซึ่งตามประเพณีการรับเจ้าสาวจะต้องมีองค์ชายหรืออ๋องเก่าคน ออกจากวังมาร่วมขบวนด้วย

นอกจากองค์ชายห้าผู้เป็นเจ้าบ่าวแล้ว ฮ๋องเต๋ยยังทรง จัดให้องค์รัชทายาท องค์ชายสี่ องค์ชายแปด อ๋องเจ็ด และ อ๋องเก่าเข้าร่วมขบวนรับเจ้าสาวด้วย

อ่องเจ็ดกับอ่องเก้านั่งอยู่ที่โต๊ะประธาน อีกสามวันก็จะถึงวันมงคลของพี่เจ็ดอยู่แล้ว แต่เห็นเขายังคงสงบนิ่งราวผู้ไร้กิเลส อ่องเก้าทนดูไม่ไหว ขณะตั้งท่าจะเอ่ยหยอกเย้า กลับได้ยินเสียงฮือฮาดังมาจากหน้าประตู

“นั่นคุณหนูตระกูลไหนกัน...งามเหลือเกิน...”

“ดูท่าหนึ่งในสี่หญิงงามจะมีสาวงามเพิ่มขึ้นอีกคนแล้วกระมัง...”

อ่องเก้ามองไปยังหน้าประตูด้วยความสงสัย ทันทีที่เห็นสตรีนางนั้น นอกจากรู้สึกกว้างขวางมสะกดตาแล้ว ยังรู้สึกคุ้นตาเป็นพิเศษ...

ต้องเคยพบที่ไหนมาก่อนแน่ๆ...นั่น...ฮวาซิงเหยียน! พี่สะใภ้เจ็ดของข้านี้นา!

อ่องเก้าตื่นตระหนกสุดขีด หันไปพูดกับอ่องเจ็ดว่า “พี่เจ็ด ท่านดูสิว่าใครมา!”

แต่อ่องเจ็ดกลับมิได้ใส่ใจ ยังคงจิบชาตามเดิม

อ่องแก๋ถึงกับร่อนรน “พี่เจ็ด รีบดูเถิด นั่นพี่สะใภ้เจ็ด  
ของเราละ!”

มือของอ่องเจ็ดที่กำลังยกถ้วยชาดื่มพลันชะงักไปชั่วครู่

นางมาทำไม

เขาคิดก่อนจะหันไปมองทางนั้น

สตรีผู้หนึ่งก้าวเข้ามาพร้อมรอยยิ้มอันแสนอ่อนคลาย  
ใบหน้าที่แต่งแต้มอย่างพองาม รับกับคิ้วเรียวบางโค้งงอกิ่งหลิว  
ได้ดี ชุดกระโปรงผ้าไหมบางเบาพลิ้วไหวแนบเนื้อเผยให้เห็น  
สัดส่วนงามระหง เสื้อคลุมอกลายผีเสื้อสีน้ำเงินเนื้อผ้าละเอียด  
แนบผิวขาวนวล ลายริ้วสีน้ำเงินตามชายเสื้อสะท้อนประกาย  
แสงครามอัมฤต ยิ่งยามต่างหุระย้าระยิบระยับยามต้องแสง  
จันทร์ให้สว่างามจับตา

อ่องเจ็ดจ้องมองฮวาซิงเหยียน ราวอยากมองแต่ก็  
ไม่ยากให้ใครเห็น สายตาเต็มไปด้วยความหวงแหนในความ  
งามนั้น

อ๋องเก้าเห็นอ๋องเจ็ดยกยิ้มมุมปาก ก็มองด้วยแวตารู้ทัน  
พร้อมยิ้มเจ้าเล่ห์ “ข้าว่าพี่เจ็ดโชคดียิ่งนัก ไม่คิดเลยว่าพอนาง  
แต่งตัวขึ้นมาจะกลายเป็นหญิงงามลุ่มเมืองได้เช่นนี้”

“โชคดี? ฮวาซิงเหยียน?” เสียงแผ่วเบาของอ๋องเจ็ด  
เจือความขุ่นเคือง

อ๋องเก้าทำหน้าที่หงุดหงิดเล็กน้อย “ข้าไม่ได้หมายความว่า  
แบบนั้น... พี่สะใภ้เจ็ด... ข้า...”

ทว่ายังไม่ทันที่อ๋องเก้าจะเอ่ยจบ องค์ชายสี่ซึ่งเพิ่งนั่งลง  
ข้างๆ ก็ขัดขึ้นเสียก่อน “ท่านอาเจ็ด ท่านอาเก้า พวกท่านกำลัง  
คุยอะไรกันอยู่หรือ”

อ๋องเก้าหันไปมองขาขององค์ชายสี่ ก่อนจะเลิกคิ้วแล้ว  
ยิ้มเจ้าเล่ห์ “ไม่เลวนี่เจ้าเติกน้อย ขาของเจ้าหายดีแล้วหรือ”

พอพูดถึงขาของตนเอง องค์ชายสี่ก็อดตื่นเต้นจนพยักหน้า  
รัวๆ ไม่ได้ “ขอบคุณท่านอาเก้าที่เป็นห่วง ขาของข้าหายดีแล้ว  
จริงๆ ต้องขอบคุณคุณหนูฮวาซิงเหยียนเป็นอย่างยิ่ง ใว้วันหลัง  
ข้าต้องไปขอบคุณถึงจวนแน่นอน”

อ่องเจ็ดกับอ่องเก้าต่างเป็นที่จับตามองอยู่แล้ว บรรดาผู้คนรอบข้างเหลือบมองมาอย่างสนใจ และเมื่อเห็นองค์ชายสี่เดินเข้ามาอย่างสง่าผ่าเผยก็พากันตกตะลึง

ทุกคนล้วนได้ยินข่าวที่ขาขององค์ชายสี่บาดเจ็บจนเหลือเพียงหนึ่งบางๆ ยึดไว้ และคอยจับตามองอยู่ว่าเขาจะหายดีได้หรือไม่

ทว่าทุกคนที่เห็นกับตาต่างพากันอึ้งกันถ้วนหน้า เพราะดูไม่ออกเลยว่าขาทั้งสองข้างขององค์ชายสี่เคยได้รับบาดเจ็บมาก่อน

นั่นหมายความว่าขาขององค์ชายสี่หายดีแล้วจริงๆ!

ฮวาซิงเหียนรักษาเขาได้จริงๆ หรือ!

ทุกคนต่างรู้สึกเหลือเชื่อ

ขณะนั้นเอง สาวใช้คนสนิทของนางจื่อโหลวก็ตรงเข้ามาเชิญฮวาซิงเหียนให้ไปยังห้องพักของนาง

องค์ชายสี่ไม่สนใจสายตาสงสัยของผู้คนรอบข้างแม้แต่น้อย หางตาเขากลับเหลือบเห็นร่างหนึ่งเดินเคียงไปกับสาวใช้ตรงกลางโถง เห็นใบหน้าอีกฝ่ายเพียงครู่เดียว เขาก็แทบไม่

อยากเชื้อสายตาตนเอง สตรีผู้มีใบหน้าละมุนละไม งามหมดจด  
ประหนึ่งหยกหลอม นั้น...ฮวาซิงเหียนไชหรือไม!

เขาลืมทุกสิ่งทุกอย่างไปหมดสิ้น รีบสาวเท้าตามไป  
ในทันที

“คุณหนูฮวาซิงเหียน! ฮวา...”

เมื่อได้ยินเสียงขององค์ชายสี่ตั้งขึ้นจากด้านหลัง ฮวา-  
ซิงเหียนหันไปก็เห็นเขาเดินตรงมาด้วยความเร่งรีบ อีกทั้ง  
ดวงตายังเต็มไปด้วยความตกตะลึง

ฮวาซิงเหียนมองขาของเขาทันที

“หายแล้วหรือเจ้าคะ” นางยิ้มถามก่อนจะโค้งคำนับ  
อย่างเหมาะสม “องค์ชายสี่”

องค์ชายสี่รีบโบกมือ “ไม่ต้องพิธีมาก ข้าไม่รู้จักจริงๆ ว่า  
ควรจะขอบคุณเจ้าอย่างไรดี หากเจ้าไม่รักษาข้า เกรงว่าอาจจะ...”

“องค์ชายสี่อย่าได้เกรงใจไป ข้าน้อยดีใจยิ่งนักที่รักษาขา  
ของท่านจนหายได้ วันนั้นมีเพียงท่านที่ไวใจ แล้วข้าน้อยจะทำ

ให้ท่านผิดหวังได้อย่างไรเจ้าคะ” ฮวาซิงเหยียนยิ้มบางแล้วโบกมือเบาๆ

“ไม่ว่าอย่างไรข้าจวินอยู่เสวียนก็เป็นหนี้ชีวิตเจ้า หากวันหน้าเจ้ามีสิ่งใดให้ข้าช่วย บอกข้าได้เลยไม่ต้องเกรงใจ ข้าจะช่วยเจ้าสุดกำลัง” องค์ชายสีกล่าวด้วยสีหน้าแน่วแน่

ฮวาซิงเหยียนยังอยากเอ่ยอะไรอีกเล็กน้อย แต่สาวใช้ที่อยู่ข้างกายกระซิบเตือนว่าต้องไปหานางจื่อโหรวแล้ว นางจึงเพียงกล่าวขอบคุณองค์ชายสี จากนั้นมุ่งหน้าไปยังเรือนหลัง

“ขอให้เจ้ารักมันตั้งเจือปนแดงผูกใจกลมเกลียว ครองคู่แนบแน่นดังดอกบัวแฝดไต้หวันไม้เขียว ร่วมทุกข์ร่วมสุขตราบนิจนิรันดร์ ขอแสดงความยินดีกับองค์ชายห้าและคุณหนูนางที่ได้ครองคู่กัน วันสำคัญเช่นนี้ ข้ามิได้เตรียมของขวัญใหญ่โต มีเพียงโอสธสองขวด ขวดหนึ่งคือโอสธน้ำพื้นคีนผิวพรรณ อีกขวดเป็นโอสธน้ำบำรุงร่างกาย หวังว่าคุณหนูนางจะไม่รังเกียจ” ฮวาซิงเหยียนอวยพรแล้วให้เซี่ยจู่ส่งขวดโอสธให้อีกฝ่าย

นางจื่อโหวตกตะลึงจนตั้งตัวแทบไม่ทัน นางรีบส่งสัญญาณให้สาวใช้รับของ “ชิงเหยียน เรื่องวันนั้นข้าขอบคุณเจ้าจากใจจริง หากไม่มีเจ้า ข้าคงไม่มีวันนี้ บุญคุณนี้จื่อโหวไม่มีวันลืม”

ฮวาชิงเหยียนรู้สึกปวดศีรษะเล็กน้อย นี่นับเป็นครั้งที่สองของวันแล้วกรรมที่นางได้ยื่นคำพูดทำนองนี้

แต่ก็เอาเถิด นางเห็นตนเองไม่ควรอยู่รบกวน จึงกล่าวว่าจะไปนั่งรอที่โถงหน้า นางจื่อโหวจึงสั่งให้สาวใช้พานางไปยังเรือนหน้า และกำชับให้จัดที่นั่งของนางไว้ตรงโต๊ะประธาน

หลังฮวาชิงเหยียนออกไปแล้ว หยางเหวินเชียนก็เดินเข้าห้องบุตรสาวเพื่อเร่งให้เตรียมตัวเพราะใกล้ถึงฤกษ์มงคลแล้ว

นางจื่อโหวคว้ามือมารดา ก่อนจะวางขวดโอสถน้ำพั้นคินผิวพรรณที่ฮวาชิงเหยียนมอบให้พร้อมกล่าวว่า “ท่านแม่ ขวดนี้คือโอสถน้ำพั้นคินผิวพรรณของชิงเหยียน ท่านลองดูเถิด หากได้ผล วันหน้าเราค่อยซื้อของนางเจ้าค่ะ”

หยางเหวินเซียนมองขวดโอสถในมือตาเป็นประกาย  
แล้วรีบตี้มลงไปทันที

ฮวาซิงเหียนเดินตามสาวใช้ไปยังโถงหน้า ไม่คิดว่าสาวใช้  
ผู้นั้นจะพานางไปนั่งยังที่ว่างข้างห้องเจ็ดพอดิบพอดี

“คุณหนูฮวาซิงเหียน เชิญนั่งเจ้าคะ”

สาวใช้กล่าวพลางผายมือเชื้อเชิญ

ทันทีที่ได้ยินคำว่า ‘คุณหนูฮวาซิงเหียน’ อ่องเจ็ดถึงกับ  
ชะงัก เมื่อหันกลับไปเห็นใบหน้าด้านข้างของนางจึงรีบหันกลับมา  
ก่อนทำที่เฉยเมย

หลังฮวาซิงเหียนนั่งลงเรียบร้อย อ่องแก้กับองค์ชายสี่  
ต่างมองนางยิ้มๆ ฮวาซิงเหียนเพียงยิ้มรับก่อนเบนสายตา  
ไปทางอื่น ทว่าเมื่อสายตากวาดผ่านคนข้างกายพลันเห็น  
หน้ากากเงินที่แสนคุ้นตา นางไม่มั่นใจนักจึงรีบหันไปมอง  
อีกครั้ง

เมื่อแน่ใจว่าคนผู้นั้นคือชายหน้าากเงินที่เคยบุกเข้าห้อง  
ของตนหลายครั้ง ฮวาจึงเหยียนก็รู้สึกรากับนั่งอยู่บนปลายเข็ม  
พลันหนาวเยือกไปทั้งร่าง

## บทที่ 42

### ของหมั่น

#### หมั่นสถานการณ์อะไรกัน

เมื่อเห็นปฏิกริยาของฮวาซิงเหียน อ๋องเจ็ดกลับดูสงบนิ่งกว่าเดิมมาก เขายกถ้วยชาขึ้นจิบอย่างไม่สะทกสะท้าน ตรงกันข้ามกับอ๋องเก๋ที่นั่งอยู่ข้างๆ ที่ตุนุ๊กกับสถานการณ์นี้เหลือเกิน ส่วนองค์ชายสี่ก็ยังคงไม่รู้ลึกถึงความผิดปกติใดๆ

“ท่านมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร” ฮวาซิงเหียนกดเสียงคำถามอ๋องเจ็ดที่นิ่งขำกัน

“แล้วเจ้าเล่า เหตุใดจึงมาอยู่ที่นี่” อ๋องเจ็ดไม่ตอบคำถาม กลับย้อนถามกลับโดยไม่เผยตัวตน

ฮวาซิงเหียนรู้ตัวว่าคงไม่อาจได้คำตอบ จึงเจียบไม่ถามต่อ

เมื่อเสียงประทัดดังขึ้นก็เท่ากับว่าถึงเวลาฤกษ์มงคลแล้ว

ตอนนั้นเอง จวินอุ้งชิงพาฮวาเยว้โหรวเดินเข้ามาด้วย  
ท่วงท่าสง่างามและเปี่ยมด้วยมารยาท ก่อนทั้งสองจะมุ่งตรง  
ไปยังโต๊ะประธาน

นอกจากผู้ที่นั่งอยู่ที่โต๊ะประธานแล้ว ทุกคนต่างลุกขึ้น  
ทำความเคารพ

“คารวะองค์รัชทายาท!”

จวินอุ้งชิงดึงเก้าอี้่ออกแล้วประคองฮวาเยว้โหรวนั่งลงก่อน  
ก่อนตนจะนั่งตาม จากนั้นจึงกล่าวทักทาย

“ท่านอาเจ็ด ท่านอาเก้า”

อ๋องเก้าตอบรับเบาๆ ขณะที่อ๋องเจ็ดเพียงพยักหน้ารับ

ตอนที่ฮวาชิงเหยียนรู้จักอ๋องเก้าั้น นางก็เดาออกแล้ว  
ว่าชายหน้ากากเงินที่พยักหน้าให้เมื่อครู่คือใคร

อีกฝ่ายคืออ๋องเจ็ด คนที่เจ้าของร่างเดิมเคยถูกใส่ร้ายว่า  
พยายามจะลวนลามเขา แต่เหตุใดอ๋องเจ็ดจึงตามหานางอยู่เรื่อย  
เขาต้องการอะไรกันแน่

ฮวาซิงเหียนขมวดคิ้วครุ่นคิด จนไม่ทันสังเกตเลยว่า จวินอู่ซิงที่อยู่อีกฝั่งของโต๊ะกำลังจ้องมองมาทางนางอย่าง ไม่ละสายตา

จวินอู่ซิงไม่เคยคิดมาก่อนว่าฮวาซิงเหียนจะดูโดดเด่น ถึงเพียงนี้ แต่ก่อนนางผมเผ้ายุ่งเหยิง ผิวเหลืองซีด ทั้งยังตัว ผอมบางเหมือนถั่วงอก แต่ครั้งนี้กลับผิวขาวละมุนดูจหยก ใบหน้าอ่อนโยนงดงาม และอาภัพกิริยาที่สะกดตานั้นตราตรึงใจ จนยากจะลืมเลือน เมื่อนึกได้ว่าตนถอนหมั้นกับฮวาซิงเหียน ไปแล้ว อีกทั้งยังเห็นว่านางกำลังจ้องมองอ้องเจ็ดอย่างเหม่อลอย สีหน้าของจวินอู่ซิงพลันหม่นลง

ส่วนพอฮวาเยวี่โหรวที่อยู่ข้างกายจวินอู่ซิงเห็นฮวาซิงเหียนในอาภรณ์หรูหรางดงาม หน้าตางามสะกดตาดังที่ตน ก็อดรู้สึกอิจฉาขึ้นมาไม่ได้

เป็นแค่คนไร้ค่าน่าเกลียดแท้ๆ แต่กล้ามานั่งโต๊ะแขก สูงส่งเช่นนี้ ช่างไร้ยางอายยิ่งนัก

ฮวาเยวี่โหรวสบถอยู่ในใจ พอหันไปเห็นจวินอุ้งซิงมอง  
ฮวาซิงเหยียนด้วยสายตาตะลึงพรึงเพริด ก็ยิ่งกำผ้าเช็ดหน้า  
ในมือแน่นด้วยความขุ่นเคือง

เสียงประทัดยังดังอย่างต่อเนื่อง

ฮวาซิงเหยียนตั้งใจไว้แต่แรกว่าเมื่อมอบของขวัญเสร็จ  
ก็จะรีบกลับ นางคิดว่างานแต่งของคนโบราณก็ดูธรรมดาไป  
เสียหน่อย เทียบงานเลี้ยงในชาติก่อนของตนไม่ได้แม้แต่หน่อย

แต่หากมาถึงแล้วจะกลับทันทีอาจไม่เหมาะสม จึงตั้งใจ  
ว่ารอให้พิธีเริ่มก่อน แล้วค่อยลุกจากไปเงียบๆ ดีกว่า ทว่าฮวา-  
ซิงเหยียนไม่รู้เลยว่า หลังนางลุกจากที่นั่งไม่นาน อ๋องเจ็ดก็ลุก  
ตามไปเช่นกัน

อ๋องเก้าถึงกับตบเข้าด้วยความขบขัน รู้สึกว่าอ๋องเจ็ด  
ช่างตามใจภรรยาในอนาคตเสียเหลือเกิน

ระหว่างทางกลับจวน ฮวาซิงเหยียนยังคงครุ่นคิดอยู่  
ในใจว่า ชายสวมหน้ากากเงินผู้นั้นคืออ๋องเจ็ดจริงๆ ใช่หรือไม่

แต่ต้องเจ็ดเป็นใครกันแน่ ฝีมือสูงส่งแต่ไม่เผยโฉมหน้า แล้วเหตุใดจึงเข้าไปกลั่นางเช่นนี้ เขารู้วิธีเปิดแหวนหยก แต่กลับไม่ยอมบอกนางสักที

ความสงสัยในใจของฮวาซิงเหียนยิ่งเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ แต่นางก็สลัดความคิดนั้นออกไปพลงสายหน้า ตอนนี้ยังไม่ใช้เวลาจะมัวคิดเรื่องพวกนี้ หาเงินก่อนสำคัญกว่า

เมื่อกลับถึงจวนอันกั้วกง ฮวาซิงเหียนก็ตรงไปยังห้องปรุงไอสด หยิบไอสดกระตุ้นพลังปราณ ไอสดพื้นฟูโลหิต และไอสดอื่นๆ อีกสองสามขวด ก่อนจะออกไปตั้งแผงข้างร้านไอสดเทียนซิงเซ่นเคย

สิ่งที่ฮวาซิงเหียนไม่รู้ก็คือ หลังนางจากไป จวนตระกูลฉางกลับคึกคักขึ้นเป็นพิเศษ เพราะนอกจากพิธีมงคลสมรสแล้ว ไอสดน้ำพื้ดินผิวดรณที่นางมอบให้ฉางจื่อโหรวยังสร้างความตื่นตะลึงไปทั่ว

หยางเหวินเชียนในฐานะเจ้าบ้าน มารดาของฉางจื่อโหรว และว่าที่แม่ยายขององค์ชายห้า กลายเป็นจุดสนใจของงาน

ในพริบตา นางเกล้าผมอย่างประณีต บนศีรษะประดับปิ่นปัก  
งดงามยิ่ง ที่ลำคอยังสวมสร้อยทองคำประดับอัญมณีล้ำค่า

แม้จะเป็นสตรีวัยสี่สิบห้าสิบปีแล้ว แต่กลับดูอ่อนเยาว์  
ราวสตรีวัยยี่สิบปลาย ผิวพรรณเปล่งปลั่ง งดงามราวดอกเหมย  
ผลิบานท่ามกลางหิมะ สุขุมละมุนประหนึ่งกล้วยไม้ต้อง  
หยาดน้ำค้าง ท่วงท่าอ่อนช้อย แก้มแดงเรื่อราวแสงยามเย็น  
สะท้อนบึงใส

แม้แต่ฉางเหวินไท่ก็ยังอดเหลือบมองนางสองผาดไม่ได้  
เขาเพิ่งตระหนักว่าเพราะมัวแต่ติดพันอยู่กับชูเสี่ยวเสี่ยว  
จึงละเลยหยางเหวินเซียนไปโดยไม่รู้ตัว

แม้แขกในงานจะมาแสดงความยินดีงานสมรสของ  
ฉางจื่อโหลว แต่กลับพากันกล่าวชื่นชมรูปลักษณ์ของหยาง-  
เหวินเซียนอย่างออกนอกหน้า แม้แต่บ่าวไพร่ก็ประจบสอพลอ  
ไม่หยุด

“วันนี้ฮุยฮินช่างดูเปล่งปลั่งนัก ไม่ต่างจากตอนเพิ่งแต่ง  
เข้าจวนเลยเจ้าค่ะ!”

หยางเหวินเขียนยินดีจนยิ้มไม่หุบ ใบหน้าซึ่งเต็มไปด้วย  
ความปลื้มปริ่มนั้นเปล่งประกายยิ่งนัก

ยามฉางฮูหยินปรากฏตัว เสียงสุดลมหายใจด้วยความ  
ตะลึงพลันดังขึ้นรอบทิศ ชูเสี้ยวเสี้ยวที่เห็นใบหน้าอีกฝ่าย  
ก็ถึงกับควักกระดูก ใบหน้าแทบจะบิดเบี้ยวด้วยความริษยา  
อันรุนแรง

ส่วนเหล่าสตรีสูงวัยทั้งหลายต่างก็แทบไม่เชื่อสายตา  
เช่นกัน เมื่อหนึ่งชั่วยามที่แล้วรูปลักษณะของฉางฮูหยินนั้นแทบ  
ไม่ต่างจากพวกนาง ผิวไม่กระชับ รอบดวงตาเต็มไปด้วยริ้วรอย  
ทว่ายามนี้ใบหน้ากลับขาวกระจ่างราวหยก ยิ้มแย้มอย่าง  
สง่างาม แม้แต่ริ้วรอยเพียงเล็กน้อยก็ไม่ปรากฏให้เห็น แลดู  
สง่างามเปล่งประกายอย่างยากจะละสายตา

ฮูหยินของบรรดาขุนนางใหญ่ซึ่งไวต่อความงาม ล้วน  
เกิดแรงบันดาลใจอันรุนแรงขึ้นมาทันที อยากกลับไปมีความ  
เยาว์วัยและความงามอีกครั้งเช่นกัน

เมื่อถึงช่วงเวลาเช้าและบรรยากาศในจวนเริ่มผ่อนคลาย  
ฉางฮูหยินก็ถูกเหล่าสตรีสูงศักดิ์ร่ำล้อม

“พี่เหวินเชียน วันนี้ท่านสวยจนข้าจำไม่ได้เลย!”

“ใช่ๆ หากไม่รู้มาก่อน ข้านี้กว่าพี่เหวินเชียนเป็นน้องสาวเสียอีก”

“นี่เหวินเชียน พี่สาวมีเรื่องหนึ่งอยากถาม เจ้าพอจะบอกพี่ได้หรือไม่ว่าดื่มโอสถอะไรถึงได้งามเยาว์วัยเช่นนี้?”

หยางเหวินเชียนที่ถูกเหล่าสตรีกล่าวชมไม่หยุดหย่อนราวกับอยู่ในความฝัน นานเท่าไรแล้วที่ไม่ได้รับความสนใจเยี่ยงนี้ โดยเฉพาะเมื่อเห็นนางแพศยาซุที่อยู่ตรงมุมห้องกักพันด้วยความริษยา ใจก็พลันเบิกบาน จึงยิ้มอย่างถ่อมตนแล้วกล่าวว่า “ท่านพี่ท่านน้องทั้งหลายอย่าหยอกข้าเลย ข้าไม่ถึงขั้นนั้นหรอก แต่ที่เห็นว่าดูอ่อนวัยลงเล็กน้อยเช่นนี้ เพราะข้าได้รับโอสถดีจริงๆ”

เหล่าสตรีต่างเร่งถามอย่างกระตือรือร้น

“โอสถอะไรหรือ เหตุใดจึงพิเศษถึงเพียงนี้ ดูได้ผลยิ่งกว่าโอสถชะลอวัยเสียอีก!”

นางอุทัยยืนยิ้มถ่อมตัวแล้วกล่าวว่า “พวกท่านรู้จักคุณหนูฮวาซิงเหยียนกันหรือไม่ ข้าได้ข้อดีจากบุตรสาว วันนี้คุณหนูฮวาซิงเหยียนมอบโอสถน้ำพื้ก้นผิวพรรณให้หนึ่งขวด ข้าดื่มไปไม่ถึงครึ่งชั้วยามก็เห็นผลแล้ว”

นางยิ้มกล่าวพลางลูบใบหน้าที่กลับมากะชับเรียบเนียนของตนเอง

บรรดาอุทัยนคนอื่นๆกลับพากันไม่เชื่อ บางคนถึงกับแสดงสีหน้าไม่พอใจ “พี่เหวินเชียน หากไม่ยากบอกพวกเรา ก็ไม่เห็นเป็นไร เหตุใดต้องหลอกกันเช่นนี้ด้วย ใครๆ ก็รู้ว่าฮวาซิงเหยียนเป็นเพียงคนไร้ค่าคนหนึ่ง”

“ข้าไม่เห็นเคยได้ยินชื่อโอสถอะไรนั้นเลย ท่านช่างไม่ไว้หน้ากันจริงๆ”

เมื่อนางอุทัยนได้ยินสตรีทั้งสองคนที่ปกติก็ไม่ค่อยถูกกัน กล่าวเช่นนั้น ก็เพียงเบะปาก ก่อนกล่าวว่าเฮ็นซา “จะเชื่อหรือไม่ก็ตามใจเจ้า ข้ายังมีแขกต้องต้อนรับ เชิญพวกท่านตามสบายเถิด”

พูดจบก็ผละตัวจากไปอย่างไม่สบอารมณ์ หากมิใช่ เพราะอยากตอบแทนบุญคุณของสวาชิงเหียน นางคงไม่คิด จะเปิดเผยโศกนี้ให้ผู้ใดรู้

สตรีสูงศักดิ์บางคนไม่อาจบอกได้ว่าตนเชื่อหรือไม่ แต่ สีน้ากลับเคร่งขรึม ครุ่นคิดอย่างเห็นได้ชัด

ขณะที่เรือนหน้าเต็มไปด้วยเสียงเฉลิมฉลอง ทว่า เรือนหลังของอนุกลับเงียบงันดังถูกตัดขาดจากโลกภายนอก

ซูเสี่ยวเสี่ยวโกรธจนขาดสติ ระบิดอารมณ์ใส่ทุกสิ่ง ในห้อง ข้าวของล้มระเนระนาดไม่มีชิ้นดี สาวใช้ที่เฝ้าอยู่ถึงกับ ยืนตัวแข็ง ไม่กล้าแม้แต่จะหายใจแรง

“นางแก่หยางเหวินเชียนนั้นมีอะไรให้น่าอวดกัน! แ่่งาน แต่งลูกสาว กลับทำท่าภูมิใจเสียเต็มประดา...แต่นางกินอะไร ถึงได้ดูอ่อนวัยลงขนาดนั้น ทั้งหน้าตายังดูคมคายขึ้นอีกต่างหาก!”

ซูเสี่ยวเสี่ยวชี้ิ้วสั่งสาวใช้พลงกล่าวเสียงกร้าว “ยังจะ มัวอืดอาดอยู่อีก รีบไปสืบเดี๋ยวนี้! หากไม่ได้คำตอบ ข้าเอาเจ้า ไปโยนให้สุนัขกิน!”

“จะ...เจ้าคะ บ่าวจะรีบไปเดี๋ยวนี้!” สาวใช้รีบลนลาน  
ออกจากห้องไปทันที

ด้วยไฟโทสะในอกซู่เสียวเสียวยังไม่จางหาย นางจึง  
ระบายอารมณ์ในห้องอย่างต่อเนื่อง

ยามนี้หน้าร้านโอสภเทียชงเนืองแน่นไปด้วยฝูงชน  
ราวตลาดแตก ผู้คนแห่กันมามุงหน้าแผงของฮวาซิงเหยียน  
แน่นขนัด

หลังจากที่นางรักษาขาขององค์ชายสีและบำรุงผิวของ  
นางจื่อโหลวจนหายดี ชื่อเสียงของนางก็โด่งดังไปทั่ว ทำให้มี  
ผู้คนหลั่งไหลมาให้ตรวจอาการไม่ขาดสาย

ฮวาซิงเหยียนตรวจชีพจรและเขียนเทียบยาให้ผู้ป่วย  
แต่ละคนด้วยความอดทน พร้อมทั้งกำชับข้อควรระวังในการกิน

ด้านผู้ดูแลร้านหลินถึงกับอึ้งแป้น มองดูรายได้มหาศาล  
ที่ฮวาซิงเหยียนสร้างด้วยความยินดีไม่รู้จบ โชคดีเพียงใดที่นาง  
เลือกตั้งแผงตรวจโรคอยู่หน้าร้านของเขา

ชั้นสองของโรงน้ำชาฝั่งตรงข้าม ชายหนุ่มอารมณ์หุนหัน  
ผู้หนึ่งกำลังจ้องมองมายังแผงของฮวาซิงเหยียน แววดาเข  
ราวกับแผงเงาเร้นอยู่ภายใน ก่อนจะหันไปสั่งการกับคนด้านหลัง  
“ไปจัดการเสีย”

ฮวาซิงเหยียนไม่รู้เรื่องอะไรเลย ตลอดทั้งบ่ายนางยู่  
จนแทบไม่ได้หยุดพัก พอเห็นรายรับในวันนี้แล้วก็รู้สึกพอใจ  
อยู่ไม่น้อย ค็นี่นางจะได้จัดสำหรับดี ๆ ให้มารดากับพี่ชายได้  
อิมหน้ากันอีกมือ

นอกจากค่าตรวจชีพจร นางยังขายโอสถได้อีกสองขวด  
เมื่อเห็นว่าใกล้ค่ำแล้วจึงเก็บแผงจากนั้นตรงไปยังตลาด หวังหา  
ซื้อเนื้อกระท่ายสายลมให้ได้ตามสัญญา

ฮวาซิงเหยียนที่ซื้อเนื้อกระท่ายสายลมกลับมายังไม่ทัน  
ได้ก้าวเข้าไปในลานเรือน ก็ได้ยินเสียงหัวเราะจากด้านใน  
ดังแว่วออกมา รอยยิ้มพลันผุดขึ้นบนใบหน้าของนางอย่าง  
ไม่รู้ตัว

นางไม่ได้ยินเสียงหัวเราะเช่นนี้มานานแล้ว แม้จะไม่เข้า  
กับสภาพเรือนที่ทรุดโทรม แต่ก็ช่างเถิด ขอเพียงพวกเขามี

ความสุขก็พอ ค็นี่บางทีอาจถือโอกาสคุยกับมารดาเรื่องซ่อมแซม  
เรือนก็เป็นความคิดที่ดี

“ท่านแม่ พี่ชาย ข้ากลับมาแล้วเจ้าค่ะ” ฮวาซิงเหยียน  
เอ่ยขึ้นขณะก้าวเข้าไปในลานเรือน เห็นฮวาเฮ่าเวย์กับซูซือ  
นั่งอยู่ข้างหีบไม้หลายใบที่ตั้งเรียงราย เชี่ยจู่กำลังคัดแยกของ  
ทีละชิ้นแล้วบรรจุลงในหีบด้วยท่าทางขะมักเขม้น

เมื่อฮวาเฮ่าเวย์เห็นฮวาซิงเหยียนกลับมาแล้ว ใบหน้า  
ก็เปี่ยมด้วยรอยยิ้ม “น้องรัก มาเร็ว มาดูสิว่าเจ้าชอบของพวกนี้  
หรือไม่”

ฮวาซิงเหยียนยื่นเนื้อกระต่ายสาयลมาให้เชี่ยจู่แล้วเดิน  
เข้าไปดูของในหีบ ก็พบว่าในหีบไม้บรรจุสิ่งของมากมาย ไม่ว่าจะเป็น  
จะเป็นกระบี่ไม้เงินเซียงผิงหยกหนึ่งด้าม กระบี่หยกชีวหนึ่งด้าม  
เชิงเทียนทองเหลืองลายมังกรหนึ่งคู่ ดันไผ่จำลองหยกเขียว  
หนึ่งกระถาง ดอกเหมยแกะสลักในกระถางเงินชุบทองทรง  
หกเหลี่ยมหนึ่งกระถาง กระจกแขวน จากแขวนลวดลายต่างๆ  
ทั้งลายมังกร ลายไผ่เหมยมังกร ลายรุ่งเรืองมั่งคั่ง ลายลาย  
มังกรสี่แบบ และอื่นๆ มากมาย รวมแล้วไม่น้อยกว่าห้าสิบชิ้น

“พวกท่านได้ของล้ำค่านี้มาจากที่ใดหรือเจ้าคะ” ฮวา-  
ซิงเหยียนถามด้วยความสงสัย เพราะชูชิวไม่ใช่คนฟุ่มเฟือย  
โดยนิสัย

ชูชิวกับฮวาเฮ่าเยว่เพียงยิ้ม ก่อนชูชิวจะเอ่ยว่า “เจ้าเด็กโง่  
ของพวกนี้คือของหมั่นนะสิ”

“ของหมั่น? ของใครกันหรือเจ้าคะ ช่างหรุหรานัก...”  
ฮวาซิงเหยียนยิ้มบางขณะรับคำ

ฮวาเฮ่าเยว่มองน้องสาวด้วยแววตาอ่อนโยนปนเอ็นดู  
“ถ้าไม่ใช่ของเจ้า แล้วจะเป็นของใครกันเล่า ย่อมต้องเป็นของ  
เหยียนเอ๋อรัอยู่แล้ว”

“ของข้า...”

ฮวาซิงเหยียนพยักหน้ารับอย่างงุนงง

หา? ของข้า?

“ของข้า? พี่ชาย ท่านบอกว่า...ของหมั่นพวกนี้เป็นของข้า  
หรือเจ้าคะ!” ฮวาซิงเหยียนพลันหันไปมองฮวาเฮ่าเยว่ ทั้งยัง  
กล่าวเสียงสูงขึ้นโดยไม่รู้ตัว

ชูช้อเข้าใจผิด คิดว่านางตื่นเต้นจึงยิ้มกล่าว “ไม่ยาก  
เชื่อเลย ลูกสาวแม่โตจนจะแต่งงานแล้วหรือนี่”

ฮวาซิงเหียนมึนงงไปชั่วขณะ

จะแต่งงานแล้ว?

ตัวนางในศตวรรษที่ยี่สิบสามยังไม่เคยมีสามีเลยสักครั้ง  
แต่มาโลกนี้ได้ไม่ทันไรกลับจะแต่งงานแล้วอย่างนั้นหรือ ช้ายัง  
ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าแต่งกับใคร!

ใบหน้าของฮวาซิงเหียนพลันแข็งค้างด้วยความมึนงง  
ทันที

## บทที่ 43

### ย้วยอีกแล้วหรือ

“พวกท่านล่อข้าเล่นใช่หรือไม่เจ้าคะ” ฮวาซิงเหยียนเอ่ย พลางมองฮวาเฮ่าเยว่กับซู่ซื่อด้วยแววตาเปี่ยมความหวังเล็กน้อย

“น้องสาว เจ้าไม่ต้องปิดบังข้ากับท่านแม่แล้ว วางใจเถิด หนังสือหมั้นหมายลั่นแลกลเปลี่ยนกันเรียบร้อยแล้ว อีกสองวันเจ้าก็จะเข้าพิธีแต่งงานแล้ว” ฮวาเฮ่าเยว่เอ่ยขึ้นด้วยใบหน้าเปี่ยมไปด้วยความเอ็นดู

อีกสามวัน...

ฮวาซิงเหยียนยกยิ้มมุมปาก นางรู้สึกว่าตนเองกับพี่ชาย กำลังคุยกันคนละเรื่อง นางไม่เข้าใจแม้แต่่น้อยว่าสิ่งที่อีกฝ่าย พุดหมายความว่าอย่างไร นางไปปิดบังเรื่องใดไว้กัน

“พี่ชาย ท่านบอกว่ามีการแลกเปลี่ยนหนังสือหมั้นหมาย? แลกกับตระกูลใดกันหรือเจ้าคะ”

“เหียนเออร์ เจ้าไม่ต้องขึ้นไป แม่กับพี่ชายมิใช่คน  
คร่ำครี ในเมื่อเจ้ากับอ่องเจ็ดตกลงกันเรื่องแต่งงานแล้ว แม่จะ  
ไม่เห็นชอบได้อย่างไร อีกอย่างอ่องเจ็ดเองก็ดูจะจริงใจกับเจ้า  
ไม่น้อย แม่วางใจแล้ว” ชูชื่่อมองฮวาซิงเหียนด้วยสายตา  
อ่อนโยน

อ่องเจ็ด!?

สมองของฮวาซิงเหียนพลันว่างเปล่าไปชั่วขณะ จู่ๆ ก็  
นึกถึงชายสวมหน้ากากเงินซึ่งก็คืออ่องเจ็ดที่นางจะต้องแต่งงาน  
ด้วย

ดังนั้นสิ่งที่ได้ยินวันนั้นไม่ใช่เรื่องเข้าใจผิด แต่เป็น  
เรื่องจริง!

ฮวาซิงเหียนแทบไม่รู้ว่าควรทำสีหน้าเช่นไรจึงจะ  
เหมาะสม เมื่อเห็นสีหน้าเปี่ยมยินดีของชูชื่อกับฮวาเฮ่าเยวี่  
ในใจจึงคิดว่าตนต้องไปหาอ่องเจ็ดให้ได้ นางจึงเอ่ยว่า “ท่านแม่  
พี่ชาย ข้ารู้สึกเหนื่อยเล็กน้อย ขอตัวกลับห้องไปพักผ่อนก่อน  
มือเย็นไม่ต้องเรียกข้านะเจ้าคะ”

พูดจบก็รีบกลับเข้าห้องไป และไม่รู้่านางกำลังทำอะไร  
อยู่ในนั้น

“เตรียมของหมั้นครบแล้วหรือ” เสียงทุ้มนุ่มแฝงเสน่ห์  
ดังขึ้นจากด้านหลังของฮวาซิงเหยียน ไม่รู้่านาเข้ามายืนอยู่  
ด้านหลังนางตั้งแต่เมื่อไร

“ท่าน...มาตั้งแต่เมื่อไหร่กัน!” ฮวาซิงเหยียนหันขวับ  
กลับไป ก็เห็นอ่องเจ็ดมายืนอยู่ข้างหลังเงิบๆ ทำเอานางตกใจ  
จนต้องจ้องเขม็ง เมื่อนึกถึงเรื่องของหมั้นก็รีบขึ้นเสียงทันที  
“ของหมั้นอะไรกัน ข้าเคยพูดเมื่อไหร่ว่าจะออกเรือนกับท่าน!  
จริงสิ ท่านมาพอดี หนังสือหมั้นหมายยังอยู่ที่ข้า ข้าไม่เคยพูดว่า  
จะออกเรือนกับท่านเลยนะ!”

หลังฮวาซิงเหยียนพูดจบ นางก็รู้สึกว่าคุณหมิตัวทั้ง  
ห้องพลันลดลงหลายส่วน รวากับไถ่เงินจากตัวอ่องเจ็ดกำลัง  
แผ่ออกมาอย่างต่อเนื่อง

“เจ้าไม่ยากออกเรือนกับข้าหรือ”

แม้เสียงทุ้มพราจะฟังดูน่าหลงใหล ทว่าแต่ละคำกลับแฝง  
ไว้ด้วยความเย็นเยียบอย่างไม่อาจมองข้าม

ฮวาซิงเหยียนเผลอดูแขนไปมา เหลือบมองเขาเล็กน้อย พลางกล่าว “ท่าน...นี่มันเหลวไหลไปใหญ่แล้ว ใครจะยอมแต่งกับคนแปลกหน้าที่ไม่รู้จักเล่า”

แต่ไม่รู้ทำไมเสียงที่เปล่งออกมากลับฟังดูไม่ค่อยมั่นใจเท่าไรนัก

“เจ้าไม่ยากเปิดแหวนหยกวงนั้นแล้วหรือ” เสียงทุ้มพรั่วของอ๋องเจ็ดฟังดูเรียบนิ่ง ราวกับความเย็นเยียบเมื่อครู่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

“การเปิดแหวนหยกเกี่ยวอะไรกับการแต่งงานกัน” ฮวาซิงเหยียนขมวดคิ้วพลางเหลือบมองเขาอย่างไม่พอใจ

“หากอยากเปิดแหวนหยกวงนั้นก็ต้องแต่งงานก่อน” ดวงตาสีกล้ำของชายหนุ่มสะท้อนแววจริงจัง

ภายในห้องตกอยู่ในความเงียบชั่วขณะ ฮวาซิงเหยียนไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าการจะเปิดแหวนหยกวงนั้นจะต้องแต่งงานด้วย

นางไม่ยอมนำความสุขชั่วชีวิตของตนไปแลกกับวิธีเปิด  
แหวนหยกวงนั้น ทว่า...

อย่างไรนางก็ไม่เคยคิดจะแต่งงานอยู่แล้ว และไม่ได้  
สนใจชื่อเสียงที่อาจมัวหมองเพราะเรื่องหย่าร้าง อีกทั้งสิ่งของ  
ในมิดิเก็บบของนั้นล้วนเป็นของของนาง

หากต้องการรักษามารดาให้หายดี ย่อมต้องพึ่งพาโอสถ  
ในนั้น อีกทั้งการช่วยพี่ชายช่วงชิงบรรดาศักดิ์กลับคืนมาก็ไม่ใช่  
เรื่องง่าย ดังนั้นนางจำเป็นต้องเปิดมิดินั้นให้ได้

ที่สำคัญ สมุนไพรรและเครื่องมือในมิดินั้นล้วนเป็นของ  
ชั้นยอดที่โลกนี้ไม่มี นางไม่รู้ว่าต้องเจตตองการแต่งกับนาง  
เพื่อสิ่งใด แต่นางจะยอมแต่งกับเขาก็ได้ พอเปิดแหวนหยก  
ได้เมื่อไร นางก็จะหย่ากับเขาทันที

ฮวาซิงเหยียนซึ่งคิดทางหนีทีไล่ไว้เรียบร้อยแล้ว เลิกคิ้ว  
มองอ่องเจ็ดพลางกล่าว “ตกลง ข้ายอมแต่ง แต่ท่านต้องรักษา  
คำพูด พอแต่งแล้วท่านต้องเปิดแหวนหยกให้ข้าทันที ตกลง  
หรือไม่”

ทันทีที่ฮวาซิงเหยียนตอบรับ นางก็รู้สึกได้ถึง  
เปลี่ยนแปลง อุณหภูมิในห้องพลันอบอุ่นขึ้น แม้แต่หน้ากากเงิน  
เป็นชาของอ๋องเจ็ดก็ดูเหมือนจะไม่เปล่งแสงเยียบเย็นอีกต่อไป  
ก่อนเสียงทุ้มต่ำเปี่ยมเสน่ห์ของเขาจะดังขึ้น “แน่นอน”

น้ำเสียงนั้นฟังดูเรียบเฉยอย่างยิ่ง แต่ไม่รู้เพราะเหตุใด  
ฮวาซิงเหยียนกลับรู้สึกราวกับมีแวว...ยืนตื้ออยู่ในถ้อยคำนั้น?

นางยังไม่ทันคิดอะไรต่อ ร่างของชายหนุ่มก็หายวับ  
ไปทางหน้าต่างอย่างไร้สัมผัสเสียง

“...” ฮวาซิงเหยียนถึงกับพูดไม่ออกกับนิสัยชอบป็น  
ออกทางหน้าต่างของอ๋องเจ็ด

## เช้าวันรุ่งขึ้น

ฮวาซิงเหยียนตื่นแต่เช้า หยิบโอสถออกไปตั้งแผงที่เดิม  
เหมือนทุกวัน ดูไม่เหมือนคนที่ใกล้จะเข้าพิธีวิวาห์แม้แต่หน่อย

ที่หน้าแผงของฮวาซิงเหยียนมีชายสวมเสื้อผ้าหยาบ  
อายุประมาณสามสิบต้นๆ ใบหน้าซูบผอมซีดเซียว ผิวดำคล้ำ

เอ่ยถามด้วยน้ำเสียงแฝงความหวัง “นักหลอมไอสธฮวา ท่านรักษาโรคไ้ทางเยียวยาได้จริงหรือ”

ฮวาซิงเหยียนซึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้มองชายตรงหน้า ใบหน้าซีดเหลือง บริเวณลำคอมีรอยเกาแดงเด่นชัด นางก้มลงมองขาของเขาที่สันไม่หยุดเล็กน้อยก่อนจะเอ่ย “พี่ชาย ท่านคอยแ่่งตลอดเวลา ตื่นน้ำเท่าไ้หรืก็ไม่หาย ค้นตามเนื้อตัว มองอะไรก็เริ่มพรว่มัว ซ้ายังไม่มีแรงใช้หรืไม่”

ชายคนนั้นตกตะลึงที่ฮวาซิงเหยียนสามารถบอกอาการของเขาได้ครบถ้วน รีบพยักหน้ารั้ว “นักหลอมไอสธฮวา ท่านต้องรักษาข้าให้หายนะ”

“ท่านไม่ต้องร้อนใจ ข้าขอตรวจชีพจรให้แน้ชัดก่อน” ฮวาซิงเหยียนส่งสัญญาณให้อีกฝ่ายยื่นมือออกมา แม้มือของชายหนุ่มจะเปื้อนเล็กน้อยนางก็ไม่ใส่ใจ และเริ่มลงมือตรวจชีพจรอย่างตั้งใจ

ไม่นานฮวาซิงเหยียนก็พยักหน้าเบาๆ เป็นดังที่นางคาดไว้ ชายผู้นี้เป็นโรคพิษร้อนจื้อเตียน

หลังบุรุษผู้นั้นรับเทียบยาที่นางเขียนให้ก็รีบเดินไปซื้อ  
สมุนไพรในร้านโอสถและจากไปทันที

ทันใดนั้นก็มียเสียงแหลมสูงดังขึ้น

“ฮวาซิงเหยียน เจ้ายังกล้าหลอกลวงชาวบ้านกลางถนน  
อีกหรือ!”

คำพูดคั่นหูเช่นนั้น ผู้คนยังไม่ทันหันไปมองก็ล้วนเตาออก  
ได้ทันทีว่าเป็นใคร

หลิวเหวินเหยียน

พอหันไปก็เห็นหลิวเหวินเหยียนซึ่งใบหน้าเต็มไปด้วย  
โทสะกำลังยืนเท้าเอว โดยมีชายฉกรรจ์ตัวใหญ่หลายคนอยู่  
ด้านหลัง คาดว่าคงเป็นองค์กรกึ่งชุดใหม่ของนาง

หลิวเหวินเหยียนเชิดคางขึ้นอย่างถือดี เอ่ยกับฮวา-  
ซิงเหยียนว่า “ฮวาซิงเหยียน วันนี้ข้าจะไม่ปล่อยให้เจ้าทำร้าย  
ผู้คนอีกต่อไป! เจ้าก็เป็นแค่ขยะไร้ค่า ถ้ารู้ตัวดีก็รีบเก็บข้าวของ  
แล้วไสหัวไปเสีย! ไม่อย่างนั้นอย่าหาว่าข้าไม่เตือน ข้าจะให้  
ทางการมาลากตัวเจ้าไปเดี๋ยวนี้!”

ฮวาซิงเหียนหนีตามองด้วยแววตาเย็นเยียบ พลัง  
ยกยืมมุมปากอย่างเย้ยหยัน “คุณหนูสามหลี่ลี้มไปแล้วหรือว่า  
เคยพูดอะไรไว้ ข้าจำได้ว่าไม่กี่วันก่อน เจ้าเองก็ยืนอยู่ตรงนั้น...  
ใช่ ตรงนั้นละ”

ฮวาซิงเหียนชี้ไปที่ลานว่างซึ่งห่างออกไปสองจั้ง “วันนั้น  
เจ้ายังคุกเข่าตรงนั้น พลังพูดว่าตนเป็นคนไร้ค่า หรือว่าครั้งก่อน  
ยังพูดไม่สะใจ อยากมาทำซ้ำอีกรอบใช่หรือไม่”

พอผู้คนโดยรอบได้ยินคำพูดของฮวาซิงเหียนก็พากัน  
หัวเราะครืน

“เจ้า... หุบปากเดี๋ยวนี้! พวกเจ้าห้ามหัวเราะ!” หลี่-  
เหวินเยียนตวาดลั่น ดวงตาแดงก่ำด้วยความโกรธ

ด้วยชาวบ้านยังหวาดกลัวอำนาจของตระกูลหลี่ เสียง  
หัวเราะจึงค่อยๆ เบาลง

หลี่เหวินเยียนแค้นเสียงเย้ยหยัน ก่อนหันไปพูดกับ  
ชายฉกรรจ์ด้านหลัง “พวกเจ้าจัดการ! ไม่เห็นหรือว่านางไม่กล้า  
ไปจัดการพังแผงของนางให้ราบไปเลย!”

ชายฉกรรจ์เหล่านั้นล้วนเป็นยอดฝีมือระดับหลอมปรารถ  
ขั้นห้าที่พี่ชายของหลิวเหวินเยียนส่งมาให้ แต่ละคนล้วนผ่าน  
สมรภูมินองเลือดมาแล้วทั้งสิ้น แค่คนเดียวก็สามารถสู้ฮวา-  
ชิงเหียนสิบคนให้ตายได้

วันนี้นางจะต้องทำให้ฮวาชิงเหียนชดใช้ความอับยศ  
ในวันนั้นให้สาสม!

หลิวเหวินเยียนยืนมองฮวาชิงเหียนด้วยรอยยิ้มเย็นชา

“ลองดูสิ ใครกล้าเข้ามาแม้แต่ครึ่งก้าว ข้าจะให้คนผู้นั้น  
ล้มรสจุตจบเสีย” ฮวาชิงเหียนเอ่ยเสียงไม่ดังนัก แต่กลับ  
แผ่ด้วยพลังอำนาจราวกับแหวกอากาศฟาดฟัน

ดวงตาคู่งามของฮวาชิงเหียนทอแสงเย็นเยียบ นาง  
เพียงปรายตามองชายฉกรรจ์เหล่านั้นอย่างไม่ใส่ใจ แต่ท่าทาง  
องอาจของนางกลับทำให้พวกเขาแต่ละคนยืนแข็งทื่อ มองหน้า  
กันไปมาอย่างไม่มีใครกล้าก้าวออกไปก่อน

“พวกเจ้ารออะไรอยู่ รีบจัดการสิ!” หลิวเหวินเยียน  
กระทืบเท้าด้วยความเดือดดาล

ในที่สุดชายร่างยักษ์คนหนึ่งก็ก้าวออกไป ตอนแรก  
ยังมีแค่เขาคนเดียว แต่เมื่อชายฉกรรจ์เห็นเขาขยับ คนอื่นๆ  
ก็เตรียมจะกรูกันเข้าไป

แต่แล้วทันใดนั้น ชายคนที่ก้าวออกไปก่อนกลับร้อง  
โหยหวนลั่น “อ้ากกกก!”

เมื่อเห็นเขาทรุดตัวลงกับพื้น ยกมือกุมศีรษะแน่น ทั้งยัง  
มีเลือดทะลักออกจากดวงตาและจมูกทุกคนก็สะดุ้งเฮือก

ผู้คนเบิกตากว้างแล้วหันไปมองฮวาซิงเหยียนเป็นตาเดียว

แต่ฮวาซิงเหยียนกลับเพียงปรายตามองเย็นชา แววตา  
ไร้ความรู้สึกที่นั่นราวกับจะบอกว่า ‘ใครกล้าเข้ามา ก็จะมี  
จุดจบเช่นเดียวกัน’

พวกชายฉกรรจ์พากันถอยหลังไปคนละก้าวทันที

จ้าวหลิงเฟิงซึ่งไม่รู้มาถึงตั้งแต่เมื่อไรยืนอยู่ในฝูงชน  
เจียบๆ เขาได้ยินคำพูดและเห็นทุกการเคลื่อนไหวของฮวา-  
ซิงเหยียน พลางรู้สึกฮวาซิงเหยียนในตอนนี้อย่างแตกต่างจากเมื่อก่อน  
ยิ่งนัก ฮวาซิงเหยียนไม่สามารถฝึกตนได้ แต่เขากลับสัมผัส

ได้ถึงพลังฝีมือที่ไม่ธรรมดาจากนาง อีกทั้งยังแข็งแกร่งกว่าตอนที่ปะทะกันก่อนหน้านี้เสียอีก ที่สำคัญ เหมือนเขาจะสัมผัสได้ถึงคลื่นพลังประหลาดที่ทำให้เขาปวดศีรษะไปหลายวันเมื่อคราวก่อนอีกด้วย

จ้าวหลิงเฟิงขมวดคิ้ว ก่อนจะเดินออกจากฝูงชนแล้วมุ่งหน้ากลับจวนเจียบๆ

ด้านหลิวเหวินเยียนก็รู้สึกสะท้อนใจ แม้ฮวาซิงเหียนจะไม่ได้ขยับแม้แต่ปลายนิ้ว แต่เหตุการณ์ที่ชายฉกรรจ์ทรุดลงก็ชวนให้รู้สึกขนลุกไม่น้อย นางรู้สึกได้อย่างชัดเจนว่าฮวาซิงเหียน...น่ากลัวยิ่งนัก

เมื่อพวกชายฉกรรจ์ไม่กล้าขยับ หลิวเหวินเยียนก็เริ่มคิดจะถอย จึงหาเหตุผลอย่างไม่อาย “เฮอะ! ฮวาซิงเหียน วันนี้คุณหนูคนนี้มีฐานะสำคัญ ไม่อยากเสียเวลากับขยะไร้ค่าอย่างเจ้า แต่หากข้ายังเห็นเจ้าออกมาหลอกลวงชาวบ้านอีก ข้าจะไม่ปล่อยเจ้าไว้แน่!” พูดจบก็ตวาดไล่พวกชายฉกรรจ์ “ยังจะยืนโง่อยู่ทำไม รีบไปสิ!”

ชายฉกรรจ์เหล่านั้รับหามสหายที่ยังร้องโอดครวญ  
ออกไปอย่างเร่งรีบ

ฮวาซิงเหยียนมองแผ่นหลังของหลิวเหวินเยียนแล้ว  
แค้นหัวเราะเบาๆ ก่อนจะกลับมานั่งที่แผงต่อ จนกระทั่งฟ้ามืด  
ถึงค่อยกลับจวน

เมื่อกลับถึงจวน ฮวาซิงเหยียนก็เห็นว่าในลานเล็ก ๆ  
เชี่ยจู้กับเสี่ยวเหมยกำลังเตรียมของกันอย่างขะมักเขม้น ส่วน  
พี่ชายกับมารดาก็ดูจะยินดีกับการแต่งงานครั้งนี้มาก

แม้ร่างกายยังอ่อนแรงอยู่ แต่ตอนนี้ซูชื้อนั้นสามารถ  
ลุกเดินได้แล้ว

พอเห็นฮวาซิงเหยียนกลับมาแล้ว ซูชื้อก็รีบสั่งให้เชี่ยจู้  
ไปเอาชุดเจ้าสาวที่ร้านหงซางส่งมา มาให้นุ้ตรสาวลองดูว่าใส่พอดี  
หรือไม่

ฮวาซิงเหยียนไม่ได้ใส่ใจกับการแต่งงานที่แลกเปลี่ยน  
ผลประโยชน์ครั้งนี้แม้แต่น้อย ทว่าพอเห็นแวตาเปี่ยมความหวัง  
ของมารดา นางรับรู้ได้ทันทีว่านั่นคือความรักอันลึกซึ้งจากใจ  
ของมารดา